

JÁNOSY ISTVÁN VERSEI

Öröklét

1.

A halálon túl
mi él belőlem tovább?
Élményeim? Érzéseim? A vágy?
Ezek is változnak, múlnak,
ellentétükbe simulnak.
Nem kell hét év, míg
kicserélődik minden sejtem,
s közben kicserélődött a lelkem.

2.

Amint egy lény öntudatra ébred, a tér tudata is fölébred benne.
Aki a tér végtelenségét fölisméri, fölismerte tudata végtelenségét is.
E két végtelenség ugyanis azonos... Ez az élmény vezet el minden
tudat eredetéhez, a Dharma Dhatu-hoz, amely osztatlanul mindent
átfog, akár maga a tér.

(Bardo Thö-Dhól Thea Sgról)

3.

Szemedet ha az Ég végtelenébe
fúrod, s elborít a kéke:
ugyanaz az út,
mintha lelked bugyrába mégy le,
ösztöneid pőfőgő tűzércébe,
s ott elsisteregsz, aztán az azúr

ragyog ott is, s arany mandorlában
a Jordán ifja áll, s ott térdel lába
előtt Anyja, az Ős
Termő, s csókolja sebzett fia térdét,
mert Tőle oszlott az önzés-sötétség,
a kék Halállal viselős.

És míg a kinti téridőben kőszálsz,
pereg csak egyre homokórád,
s vásik fogad, szived —
ám ha lelkedben meglátod a Képet,
megleled gyöngé gyermeki lényed,
s az időt elveszíted.

Teremtés

Először volt, van a LÉT
(nevezd, aminek akarod:
Isten, anyag, energia),
az öltött milljom alakot

egymás tükör ellentétéként:
mint anyagnak az antianyag,
mint nőnek férfi, fénynek éj,
s egymással mind kavarganak

harcban és nászban: szenvedély
és béke játszik örökkön itt.
Csókra csapás, tavaszra tél —
minden ragyog, hűl, változik,

s mindenikben kettős a vágy:
egyénné különülni el,
s visszamerülni a nagy Egýbe.
Örök spirálon így ível
e kavargás föl a Végtelenbe.

De mégsem a zúr kavargó e térben:
tör magasabbra, célt közelít.
Törvényt a végtelen Értelem érlelt,
s azzal teremti teremtményeit.